

РЕШЕНИЕ

№ 6823

гр. София, 19.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 22.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **5470** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК във връзка с чл. 38 ал. 7 от ЗЗЛД.

Образувано е по жалба на А. Л. М. срещу Решение № ППН-01-1774/2019 от 01.04.2021г. на Комисията за защита на личните данни /КЗЛД/.

В жалбата са изложени съображения за нищожност на решението. Мандатът на състава на КЗЛД бил изтекъл, поради което актът бил издаден от некомпетентен орган. Оспорва извода, че жалбата му пред КЗЛД била недопустима - същата била подадена в срок, считано от датата на узнаване за нарушението спрямо него. Допуснати били съществени процесуални нарушения, доколкото административният орган е формирал отказ да бъдат събрани писмени доказателства, въз основа на които да се установи, че в [фирма] няма данни за абонат с неговите три имена и ЕГН, нито с тези на баща му. Твърди, че Агенцията по вписванията не е давала личните му данни на трети лица, вкл. и на [фирма], както и че последното не е правило искания да ги получи, вкл. и нотариални актове и вписани документи. Според жалбоподателя след като той не бил абонат на [фирма] - липсва съгласие за присъединяването му към топлопреносната мрежа, това дружество няма правото да обработва неговите лични данни, да ги съхранява и предава на трети лица. В тази посока цитира и приложимите разпоредби от Общите условия на дружеството. Твърденията в акта, че бил налице висящ съдебен спор, били неотнормирани. Относно получаването на материали по преписката това се е случило едва след писмена молба в открито заседание, като установил липса на документи. Незаконосъобразно от [фирма] били обработвани

личните данни на жалбоподателя, на неговите баща и майка, като дружеството не се е произнесло в срок по заявление по чл. 37б ЗЗЛД. Оспорва съдържанието на съставените в хода на административното производство протоколи. Моли актът да бъде отменен. Претендира разноски.

В проведеното открито съдебно заседание на 22.10.2021г. жалбоподателят – редовно призован, се явява лично. Поддържа изложеното в жалбата. Изтъква, че е нарушена разпоредбата на чл. 37б ЗЗЛД, тъй като е получил бланкетен, неподписан, неподпечатан, без посочен ЕИК и без представителна власт отговор. [фирма] не е посочила дата и номер на сключения от него договор, не е заличила личните данни на баща му, не е представила копие на личните му данни, които се обработват, нито е посочила с каква цел и на кое правно основание тези лични данни били предадени на трети лица. Излага доводи, че с връчването на исковата молба от СРС реално не е уведомен за извършено спрямо него нарушение по обработване на лични данни, а това се е случило на 27.06.2019г. и 12.08.2019г. Отделно прилага решения на ВКС, съгласно които липсата на фактури /както бил и неговият случай/ означавало и липса на облигационни отношения, а оттам - липса на законово основание за обработка на личните му данни. Твърди, че съгласно практиката на СЕС собствениците на имоти не са длъжни да плащат топлинна енергия и сградна инсталация за индивидуалните си имоти, а само за общите части и то, ако имало отоплителни тела, а не само тръби. Позовава се на чл. 58 и чл. 59 от Договора за общите условия. Моли решението да бъде отменено, а преписката - върната за ново произнасяне от административния орган. Прави възражение за прекомерност на юрисконсултското възнаграждение, претендирано от процесуалния представител на заинтересованата страна.

Ответникът – КЗЛД, редовно призован, не изпраща процесуален представител. В писмено становище вх. № 34413/12.10.2021г. чрез юрк. М. Р. излага, че жалбата е нередовна и недопустима, а по същество същата била неоснователна. Актът бил издаден от компетентен орган, в установената писмена форма, при спазване на административно-производствените правила, в съответствие с материалния закон и неговата цел. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна - [фирма], чрез процесуалния си представител юрк. П., излага съображения за неоснователност на жалбата. Подробна аргументация се съдържа в писмено становище. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, като обсъди релевираните с жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235, ал. 2 ГПК във вр.чл. 144 АПК, приема за установено следното от фактическа страна:

Производството е образувано по постъпила в КЗЛД жалба с рег. № ППН-01-1774/15.11.2019г. /л. 247-252/, подадена от А. Л. М. срещу [фирма] с предмет: незаконно снабдяване с лични данни с обхват: имена, адрес, ЕГН, родствени връзки, използвани по гр. дело № 8390/2018г. по описа на СРС, и непроизнасяне по всички искания, обективирани в заявление по чл. 37б ЗЗЛД от дата 13.06.2019 г. и по-конкретно тези по т. 6-6.7 от заявлението /след направено уточнение – л. 238-242/. Жалбоподателят бил узнал за двете нарушения на 27.06.2019г., когато е получил отговор от дружеството по подаденото от него заявление. В жалбата си до КЗЛД сочи

и други дати, на които е формирал извод за извършването на нарушение – 27.05.2019 г., 06.08.2019 г. и 12.08.2019 г.

[фирма], е информирана за образуването административно производство. Изразява изрично становище /л. 120-123/, че на 14.11.2017г. било депозирано заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК за вземане, произтичащо от използвана, но незаплатена топлинна енергия, за периода м. май 2013 г. – м. април 2017 г. за имот, намиращ се на адрес – [населено място], [улица], ет. 1, във връзка с което е образувано ч. гр. дело № 80688/2017г. по описа на СРС и била издадена заповед по чл. 410 ГПК /л. 156-гръб-158/. Като последица от възражение на жалбоподателя е подаването на 06.02.2018 г. искова молба /л. 154-156/ и образуването на гр. дело № 8390/2018 г. срещу Б. М. /уточнено на „А.“ с протоколно определение от 18.12.2018 г.; л. 148-гръб-152/. Конкретизирано е също, че дружеството е изпратило отговор до А. Л. М. по повод неговото заявление по чл. 37б ЗЗЛД от 13.06.2019г. /л. 39-42; л. 43-45/. Твърди се наличието на облигационно-правна връзка с жалбоподателя, клиент на топлинна енергия/ /чл. 6, § 1, б. „б“ и б. „в“ и чл. 17, § 3, б. „б“ от ОРЗД/. Заинтересованата страна акцентира, че обработва личните данни на жалбоподателя и неговия баща, но не и на неговата майка – М. Д. М..

Постъпил е в КЗЛД отговор от СГС, че препис от исковата молба ведно с приложенията към нея, по която е образувано гр. дело № 8390/2018г., е връчен на А. Л. М. на 04.04.2018 г. /л. 141/.

На заседание, проведено на 07.10.2020 г. /протокол № 43 – л. 138-140/, КЗЛД, с четири гласа „за“ приема жалбата на А. М. за редовна - недопустима в частта по отношение на твърдението за обработване на лични данни и допустима по отношение на твърдението за непроизнасяне в цялост по искане.

На 27.01.2021г. е проведено заседание на КЗЛД, на което жалбоподателят в производството - А. Л. М., редовно уведомен, не се явява и не се представлява /протокол № 50 от 25.11.2020 г. – л. 110-113/, а ответната страна - [фирма], редовно уведомена /л. 108-109/, не се представлява. Взето е решение с три гласа „за“ жалбата, в нейната редовна и допустима част, да бъде оставена без уважение като неоснователна /протокол № 3; л. 87-89/.

Въз основа на горното е постановено Решение № ППН-01-1774/2019 от 01.04.2021г. на КЗЛД, като са изложени подробни съображения, касаещи допустимостта и неоснователността на жалбата /л. 80-86/. В частта, съдържаща твърдения за незаконно снабдяване на лични данни, се приема, че жалбата е недопустима като подадена извън едногодишния срок от узнаване на нарушението по чл. 38, ал. 1 ЗЗЛД, и на основание чл. 27, ал. 2, т. б АПК производството е прекратено. В частта, в която са изложени твърдения за извършено нарушение, изразяващо се в непроизнасяне в срок по заявление, с което се упражняват права по глава III Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на директива 95/46/ЕО /Общ регламент относно защитата на данните, ОРЗД/, жалбата е отхвърлена като неоснователна.

При така установените факти, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима. Подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд административен акт, който неблагоприятно засяга правната сфера на оспорващия, с оглед на което за него е налице правен интерес от отмяната му. Спазен е и

преклузивният 14-дневен срок за обжалване /чл. 38, ал. 7 ЗЗЛД; чл. 149, ал. 1 АПК/.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Следва да се отбележи, че оспореното решение съдържа две точки в неговата разпоредителна част /чл. 59, ал. 2, т. 5 АПК/.

В първата точка се обявява жалбата в частта, съдържаща твърдения за незаконно снабдяване на лични данни, за недопустима и се прекратява производството. Приложение намира разпоредбата на чл. 197 АПК, като се оспорва пред съда изричният отказ на административния орган да разгледа по същество отправено до него искане за издаване на индивидуален административен акт. Съдебното оспорване в случая има за цел да установи законосъобразността на преценката на административния орган за недопустимостта на искането, с което е сезиран. То няма за предмет да се произнесе дали са основанията за издаване на искания акт. В обхвата на съдебния контрол са всички предпоставки по чл. 146 АПК, за които се следи и служебно /чл. 168, ал. 1 АПК/. В правомощията на съда, произнасяйки се с определение, е да отхвърли жалбата или да отмени отказа, като изпрати преписката на компетентния административен орган за решаване на искането по същество /чл. 200, ал. 1 АПК/. При отмяна на изричният отказ по чл. 197 АПК поради незаконосъобразност следва да се има предвид и прогласяване на нищожността на акта, доколкото в теорията и практиката е застъпено становището, че в широкия смисъл на понятието „незаконосъобразност“ се включва и невалидността на акта /чл. 168, ал. 2 АПК/.

Във втората точка се обявява жалбата в останалата ѝ част за неоснователна. Решението в тази част притежава безспорно белезите на индивидуален административен акт, за законосъобразността на който се извършва преценка съгласно чл. 168, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 146 АПК независимо от доводите, изложени от жалбоподателя.

Във връзка с горното, настоящата съдебна инстанция ще се произнесе в един съдебен акт, съобразявайки разликата в производствата по чл. 197 АПК и чл. 145-чл.178 АПК, реда и условията, при които се обжалва постановеният административен акт, без това да ограничава по никакъв начин правото на страните на справедлив съдебен процес.

На първо място, съгласно чл. 6, ал. 1 от ЗЗЛД КЗЛД е постоянно действащ независим надзорен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на Регламент (ЕС) 2016/679 и на този закон. Председателят и членовете на КЗЛД са избрани с решение на НС, обн. ДВ, бр. 35 от 22.04.2014 г., като Ц. Н. С. е освободен с решение на НС, обн. ДВ, бр. 92 от 22.11.2019г. Към датата на постановяване на решението е действала разпоредбата на чл. 7, ал. 2 ЗЗЛД /ДВ, бр. 17/2019 г./, съгласно която председателят и членовете на комисията изпълняват функциите си и след изтичането на мандата им /5 години/ до избора на новите председател и членове.

На основание чл. 9, ал. 4 във връзка с ал. 3 от ЗЗЛД решенията на комисията се вземат с мнозинство от общия брой на членовете ѝ /чл. 7, ал. 1 от ЗЗЛД - председател и 4 членове/. Същото следва да бъде подписано от всички членове, участвали в гласуването, като следва да се съобрази и специалната норма на чл. 12 от Правилник за дейността на Комисията за защита на личните данни и на нейната администрация /ПДКЗЛДНА, приет на основание чл. 9, ал. 2 ЗЗЛД/, регламентираща валидността на решението, когато то може да се вземе и неприсъствено, ако председателят и всички

членове на комисията са съгласни и го подписват. Съгласно чл. 11, ал. 4 от ПДКЗЛДНА „председателят или член на комисията, който не е съгласен с решение, го подписва с особено мнение“. Спазено е изискването за кворум, доколкото на проведените заседания присъстват председателят и още трима, съответно двама от членовете на Комисията /чл. 8, ал. 6 от ПДКЗЛДНА; протоколи № 43/07.10.2020г. и № 3/27.01.2021г. /л. 138-140; л. 87-89/. Лицата, присъствали на съответните заседания, са положили подписите си под оспорваното решение, взето с изискуемото мнозинство. Предвид горното и независимо, че е изтекъл мандатът на председателя и на останалите трима членове на КЗЛД, по аргумент от чл. 7, ал. 2 ЗЗЛД съдът счита, че актът е постановен от компетентен орган и не е налице основанието по чл. 146, т. 1 АПК за прогласяване на нищожността му.

На второ място, съдът намира, че оспореното решение е издадено в писмена форма, мотивирано е, изложени са подробно фактическите основания и същите са подведени под относимата правна квалификация /чл. 59, ал. 2 АПК/. Не е налице основание за отмяна на акта по чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 АПК.

На трето място, липсват данни за допуснати в хода на административното производство процесуални нарушения – такива, които съществено да са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът да би постановил акт в противен смисъл. Необходимо е да се посочи, че жалбоподателят е редовно уведомен за проведените открити заседания, представен му е достъп до материалите по преписката, съдържащи се във вид, в който са депозираните от страните, вкл. и чрез изрично посочен от него електронен адрес за кореспонденция /л. 127/. Съдът установи, че голяма част от документите са в няколко копия или са приложени към различни становища на ответната в административното производство страна, а съдържанието на някои от приложенията е инкорпорирано в самите становища /напр. на отговора на администратора на лични данни на подаденото по чл. 37б ЗЗЛД заявление/. Заличаването на лични данни на трети лица, вписани в част от представените документи, е във връзка с задължението на КЗЛД не само да следи за законосъобразното обработване на лични данни, но и да не допуска във водените пред нея административни производства незаконнообразното обработване на лични данни, събрани по повод тези производства. Осигурено е правото на жалбоподателя да участва в производството, да представи доказателства и да формира своите доказателствени искания, както и да вземе становище по направените от ответната страна възражения и депозираните от нея доказателства. Не е налице основание за отмяна на акта по чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 АПК.

На четвърто място, оспореният административен акт е постановен в съответствие с материалния закон и неговата цел.

А./ По отношение на частта на решението, с която жалбата се обявява за недопустима и се прекратява производството:

Административният орган проверява предпоставките за допустимостта на искането и за участието на заинтересованите граждани или организации в производството по издаването на индивидуалния административен акт, изрично изброени в чл. 27, ал. 2 АПК, сред които и в т. 6 – „наличие на други специални изисквания, установени със закон“. Съгласно чл. 38, ал. 1 ЗЗЛД /в редакцията към датите на депозиране на жалбата пред

административния орган и на постановяване на решението - ДВ, бр. 17 от 2019г./ „при нарушаване на правата му по Регламент /ЕС/ 2016/679 и по този закон субектът на данни има право да сезира комисията в срок 6 месеца от узнаване на нарушението, но не по-късно от две години от извършването му“. Съгласно § 44, ал. 2 ПЗР ЗИДЗЗЛД /ДВ, бр. 17 от 2019 г./ „за нарушения на закона и на Регламент /ЕС/ 2016/679, извършени до влизането в сила на този закон, срокът за сезиране на комисията по чл. 38 е една година от узнаването на нарушението, но не по-късно от 5 години от извършването му“. За нарушението – незаконно снабдяване с лични данни с обхват: имена, адрес, ЕГН, родствени връзки, използвани по гр. дело № 8390/2018 г. на СРС, се констатира безспорно, че А. Л. М. е узнал на 04.04.2018 г. – датата на връчване на исковата молба относно вземането на [фирма] /л. 141/. В исковата молба са посочени приложенията към нея писмени доказателства, сред които заявлението за издаване на заповед за изпълнение, документ за собственост, списък на етажните собственици и други. След получаването ѝ лицето, посочено за ответник узнава, въз основа на приложенията към исковата молба документи, с какви лични данни разполага ищецът, представляващо и обработване по смисъла на законодателството, регулиращо обществените отношения в областта на личните данни. Без значение е при това, че жалбоподателят е формирал извода за извършването на нарушение в по-късен момент, след като е получил отговор от [фирма], от НАП и от Агенцията по вписванията по поставени изрично въпроси, касаещи достъпа и обработването на неговите лични данни. Неслучайно законодателят е използвал думата „узнал“. Релевантен е най-ранният момент, в който лицето, което твърди, че неговите данни са незаконосъобразно обработени, е бил информиран за обработването независимо от това дали впоследствие ще бъде установена неговата незаконосъобразност, в нарушение на Регламент /ЕС/ 2016/679 и националното законодателство. Настоящата съдебна инстанция констатира, че соченото от А. М. нарушение на закона и регламента е извършено до влизането в сила на ЗИДЗЗЛД /ДВ, бр. 17 от 2019г./, поради което и на основание § 44, ал. 2 ПЗР ЗИДЗЗЛД за същото КЗЛД е следвало да бъде уведомена най-късно до 04.04.2019г. В случая жалбата до КЗЛД е с входящ номер от 15.11.2019г., т.е. извън едногодишния срок, считано от узнаване на нарушението. Не се прилага 5-годишният срок, считано от извършването на нарушението, който да дерогира краткия едногодишен. Целта е да се гарантира правото на защита на лицата, чиито лични данни са обработени незаконосъобразно, като ако същите са узнали в по-късен момент, но все още не е изтекъл срокът от 5 години, те да

могат да упражнят това свое право. Константна е съдебната практика, че независимо от узнаването изтичането на срока, считано от датата на извършване на нарушението, преклудира възможността субектът на данни да сезира КЗЛД. Правилно и в съответствие чл. 27, ал. 2, т. 6 АПК във връзка с чл. 38, ал. 1 ЗЗЛД административният орган е оставил без разглеждане жалбата като недопустима в частта от същата, съдържаща твърдения за незаконно снабдяване с лични данни, като подадена извън нормативно установения срок за сезиране на комисията - една година от узнаване на нарушението, и е прекратил производството в тази част /чл. 197, ал. 1 АПК/.

Б./ По отношение на частта на решението, с която жалбата се отхвърля като неоснователна:

Спорът не се предпоставя от евентуално незаконосъобразно обработване на лични данни, а от обстоятелството какво е било поведението на администратора на лични данни при осъществяване правото на жалбоподателя по чл. 37б ЗЗЛД. При формирането на правните изводи се съобрази уточнението на жалбоподателя, постъпило в отговор на писмо до него от КЗЛД с оглед разпоредбата на чл. 30, ал. 2 АПК във връзка с чл. 38, ал. 1 ЗЗЛД и чл. 77, § 1 от Регламент /ЕС/ 2016/679 /л. 244/. Жалбоподателят конкретизира в какво се изразяват извършените спрямо него нарушения /л. 238-242/ - незаконното снабдяване и обработване на личните данни от страна на [фирма], за което са изложени съображения по-горе, както и липсата на конкретен отговор по т. 6 до т. 6.7. от заявлението му по чл. 37б ЗЗЛД. Въз основа на това и КЗЛД като административен орган е направила разграничение между сочените две отделни нарушения, като второто е предвидил в четири основни групи – упражняване право на достъп, на възражение и да бъдеш забравен, както и на такива, които не са предвидени в обхвата на Регламента. В този смисъл всички доводи на последния, касаещи незаконосъобразното обработване на лични данни, вкл. и въз основа на несъществуващи облигационни правоотношения, за които прилага практика на ВКС и СЕС, кореспонденция с дружеството администратор на лични данни и Агенцията по вписванията, приложимите Общи условия, са ирелевантни при разглеждане на жалбата в нейната допустима част. Те подлежат на анализ по отношение на първото нарушение, за което, както се установи по-горе, жалбата е била недопустима и спорът не е разгледан по същество. При така очертания предмет се произнася КЗЛД, съответно – дължи и произнасяне настоящата съдебна инстанция. Всяко разширяване на предмета на делото е недопустимо и би обусловило порочност на съдебния акт.

На 13.06.2019 г. А. Л. М., в качеството му на субект на данни, е подал заявление до [фирма] съгласно чл. 37б ЗЗЛД /л. 39-42/, за да упражни правата си: на заличаване и изтриване на неговите лични данни – „право на изтриване“ /“право да бъдеш забравен“/ съгласно чл. 17 от Регламент /ЕС/ 2016/679 /т. 6/, тези на майка му /т. 6.2/ и баща му /т. 6.1/, а именно – три имена, ЕГН, адрес; да му бъдат представени копия от личните му данни /т. 6.3/, тези на майка му /т. 6.5/ и баща му /т. 6.4/, като е вписал имената на лицата, чиито лични данни се твърди, че се обработват, и техните ЕГН съгласно чл. 15, т. 3 от Регламент /ЕС/ 2016/679; изразява несъгласие да се извършва копиране на личните му данни, вкл. и касаещите роднински връзки /т. 6.6/; забранява служителите да обработват, архивират, съхраняват, както и изисква да бъдат заличени неговите лични данни – имена, ЕГН, адрес, роднински връзки, пол, семейно положение, личните данни на неговия баща - имена, ЕГН, адрес /постоянен и настоящ/, семейно положение, дата на смърт, дата на раждане, месторождение и гражданство, личните данни на неговата майка - имена, ЕГН, адрес /постоянен и настоящ/, семейно положение, дата на смърт, дата на раждане, месторождение и гражданство. По подаденото заявление от администратора на лични данни е постъпил отговор на 27.06.2019 г. /л. 43-45/.

Съгласно чл. 15, § 1 от Регламент /ЕС/ 2016/679 субектът на данните има право да получи от администратора потвърждение дали се обработват лични данни, свързани с него, и ако това е така, да получи достъп до данните и информацията, посочена от б. „а“ до б. „з“ – цели на обработване, категории лични данни и други. Съгласно чл. 15, § 3 от Регламент /ЕС/ 2016/679 „администраторът предоставя копие от личните данни, които са в процес на обработване. /../. Когато субектът на данни подава искане с електронни средства, по възможност информацията се предоставя в широко използвана електронна форма, освен ако субектът на данни не е поискал друго“. Видно от данните по делото, достъп до личните данни на субекта са предоставени от администратора. Обработват се личните данни на жалбоподателя и на неговия баща, но не и на майка му, като са посочени категориите обработвани лични данни. Уточняват се целта на обработването личните данни /осъществена продажба на топлинна енергия и реализиране събирането на неизплатени задължения към дружеството/, с какви права разполага субектът, вкл. да формира искане за изтриване на лични данни или възражение срещу обработването им, както и правото на жалба до надзорен орган.

Съгласно чл. 21, § 1 от Регламент /ЕС/ 2016/679 „субектът на данните има право, по всяко време и на основания, свързани с неговата конкретна

ситуация, на възражение срещу обработване на лични данни, отнасящи се до него, което се основава на член 6, параграф 1, буква д) или буква е), включително профилиране, основаващо се на посочените разпоредби. Администраторът прекратява обработването на личните данни, освен ако не докаже, че съществуват убедителни законови основания за обработването, които имат предимство пред интересите, правата и свободите на субекта на данни, или за установяването, упражняването или защитата на правни претенции. Съгласно чл. 6, § 1, б. „е“ от Регламент /ЕС/ 2016/679 законосъобразно е обработване на лични данни, когато то е необходимо за целите на легитимните интереси на администратора или на трета страна, освен когато пред такива интереси преимущество имат интересите или основните права и свободи на субекта на данните, които изискват защита на личните данни, по-специално когато субектът на данните е дете. В конкретния случай се цели постигане на легитимните интереси на администратора, без да се доказва приоритет на интересите, правата и свободите на субекта на данни. Последният е упражнил правото си на възражение, но администраторът е доказал наличието на законови основания за обработването на личните данни, както и, че упражнява и защитава своите правни претенции, основаващи се на съществуващи облигационни правоотношения при потребление на топлинна енергия и реализиране правото на събиране на дължимите парични задължения. От факта, че не е удовлетворено искането на жалбоподателя да бъде прекратено обработването на личните му данни и тези на неговия баща, не се обуславя извод за ограничаване правото на жалбоподателя да възрази.

Съгласно чл. 17, § 1 от Регламент /ЕС/ 2016/679 субектът на данни има правото да поиска от администратора изтриване на свързаните с него лични данни без ненужно забавяне, а администраторът има задължението да изтрие без ненужно забавяне личните данни, когато е приложимо някое от основанията, посочени в разпоредбата, сред които личните данни повече не са необходими за целите, за които са били събрани или обработвани по друг начин, оттеглено е съгласието на субекта, субектът на данните възразява срещу обработването съгласно член 21, § 1 и няма законни основания за обработването, които да имат преимущество, и други. Тази разпоредба е дерогирана с чл. 17, § 3, б. „б“ и „д“ от Регламент /ЕС/ 2016/679 - доколкото обработването е необходимо за спазване на правно задължение, което изисква обработване, предвидено в правото на Съюза или правото на държавата членка, което се прилага спрямо администратора или за изпълнението на задача от обществен интерес или при упражняването на официални правомощия, които са

предоставени на администратора; за установяването, упражняването или защитата на правни претенции. В конкретния случай са упражнени правата на достъп до обработваните лични данни и на възражение. Уточнено е от администратора, че основанийето, на което се обработват личните данни, определя и срокът за тяхното съхранение, конкретизирано е 5 години от прекратяване на договора/отпадане на основанийето, въз основа на което данните са събрани първоначално и в случай, че са изпълнени договорните задължения. „След изтичане на този срок и в случай, че не съществува законово основание за продължаване съхранението на личните Ви данни, информацията за Вас се унищожава“, е посочено още в отговора на [фирма]. Извън предмета на делото е действителността на облигационните правоотношения между жалбоподателя и администратора на лични данни, както и дължимостта на възникналите въз основа на тях парични задължения. Подобен конфликт може да бъде разрешен по общия исков път, не и в административно или в съдебно административно производство. Доказателства за образувано и висящо исково производство са приложени по делото /л. 148-гръб-152/, като гражданско правният спор не може да бъде пререшен нито в производството пред КЗЛД, нито пред административния съд.

В случая се приемат за безспорни преюдициалните за настоящия казус факти, че А. Л. М., в качеството му на клиент на топлинна енергия /чл. 153, ал. 1 от Закона за енергетиката и § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ в приложимата редакция/, дължи заплащането на съответната за извършената от дружеството услуга /чл. 6, § 1, б. „б“ от Регламент /ЕС/ 2016/679/. Качеството „клиент на топлинна енергия“ се придобива независимо дали собственикът на съответния апартамент в сграда – етажна собственост, присъединена към система за централно отопление, е поръчал доставка на отопление индивидуално и за отопление на този собствен апартамент, като изрично в решение на СЕС от 05.12.2019 г. по съединени дела С-708/17 и С-725/17 е посочено, че този собственик е длъжен да участва в разходите за топлинна енергия за общите части на сградата и сградната инсталация. В същото решение е уточнено, че в сградите в режим на етажна собственост сметките за топлинна енергия за сградната инсталация се изготвят за всеки собственик на апартамент в сградата пропорционално на отопляемия обем на неговия апартамент. Дори и да се приеме като основателно възражението на жалбоподателя, че не е изразявал съгласие за откриване на партида за този имот, се констатира по делото, че същият този имот се намира и в сграда – етажна собственост, построена и присъединена към топлопреносната мрежа в

период, по-ранен от посочения в исковата молба и преди смъртта на неговия наследодател – баща. Видно от приложените документи още през 2002 г., се дава съгласие за извършването на монтаж на индивидуално топлинни разпределители, въвеждане системата на дялово разпределение и начина на разпределение на общото количество енергия за отопление пропорционално на отопляемия обем, вкл. и изрично от бащата на жалбоподателя с конкретни данни – абонатен номер, брой радиатори, брой прави вентили, брой разпределители. При така осъществилите се обстоятелства приложение не намират разпоредбите на чл. 58 и чл. 59 от цитираните и приложени по делото Общи условия, тъй като те са одобрени с решение на КЕВР през 2014 г., т.е. те са относими при присъединяването на нови абонати и откриването на партиди. Личните данни за лица, чиито имоти са присъединени преди този момент, се обработват на самостоятелно правно основание, в резултат на вече възникнало облигационно правоотношение. Предоставяйки ги лично, бащата на жалбоподателя е изразил доброволно съгласието си да бъдат обработени с цел неговото идентифициране и индивидуализирането на имота, който е топлоснабден. Впоследствие, след смъртта на Л. Б. М. е образувано исково производство срещу наследника му А. Л. М.. Липсата на фактури е ирелевантно за настоящото производство обстоятелство, но следва да се отбележи, че в заявлението по чл. 410 ГПК и исковата молба са цитирани номера и дати на общи фактури, въз основа на които е направено и съответното изравняване при определяне дължимата сума за отчетен период, т.е. не се съдържат данни за потребление на топлинна енергия на имота по индивидуална партида /вж. л. 34-35; л. 411/.

Отделно от това, следва да се посочи, че няма данни по делото да е приложена процедурата по чл. 153, ал. 2 - ал. 3 ЗЕ, т.е. да е изразено искане от собствениците, притежаващи най-малко две трети от собствеността в сградата - етажна собственост /гр. С., [улица]/, спрямо която се предлага услугата продажба на топлинна енергия, да прекратят топлоснабдяването. Т.е. доставката на топлинна енергия в сгради в режим на етажна собственост се разглежда като услуга, която се ползва от самата етажна собственост. По тази причина, както искането за нейното предоставяне, така и за прекратяване предоставянето ѝ, се извършва от Общото събрание на етажната собственост, а не от всеки един от отделните собственици на обекти в сградата – етажна собственост. Така вж. решение № 461/14.01.2021 г. по адм. дело № 11138/2020 г. на ВАС, V-о отделение. Титулярите на вещни права върху отделните обекти в сградата могат да се откажат от ползването на услугата /каквито данни за процесния имот няма/, но те остават клиенти на съответната услуга по

отношение на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата /чл. 153, ал. 5 - ал. 6 ЗЕ/.

По отношение на възражението за начина, по който дружеството се е снабдило с личните данни на жалбоподателя и неговия баща, настоящата съдебна инстанция не може да обуслови категоричен извод, че това е станало недобросъвестно. Съгласно чл. 8, ал. 1 във връзка с чл. 3, ал. 2 от ЗКИР имотният регистър е публичен, като в него се „вписват актовете, с които се признава или прехвърля правото на собственост или се учредява, прехвърля, изменя или прекратява друго вещно право върху недвижими имоти, възбраните и ипотеките върху тях, както и други действия, обстоятелства и юридически факти, за които закон предвижда вписване“. В част „Б“ от партидата на всеки имот се вписват името, ЕГН или друг идентификационен номер, адресът - за собственика - физическо лице /чл. 61, ал. 1, т. 1 ЗКИР; чл. 150, ал. 1, т. 7 ЗЕ/. На основание чл. 42, ал. 1 от Правилника за вписванията /в сегашната му редакция/ „всеки може да поиска справки по вписванията, отбелязванията и заличаванията, извлечения от съдържанието на всички книги и регистри, незаверен препис от всички вписани и отбелязани актове или актове за заличаване, както и удостоверение за наличието или за отсъствието на вписване“. Към датата на заявлението по чл. 410 ГПК е действала така цитираната редакция на чл. 42, ал. 1 от Правилника за вписванията. В самото заявление е посочен длъжник: Б. Л. М., ЕГН [ЕГН] /вж. обезпечителна заповед от 12.05.2008 г. – л. 147-гръб/, вписан и като ответник в исковата молба, с адрес: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1. Впоследствие при разглеждането на делото от СРС е направено уточнение в първото име на длъжника на „А.“ без промяна в посочените ЕГН и адрес. При така изложените факти не се установява конфликт кой е собственик на топлоснабдения имот, доколкото няма данни по делото за наличието на отказ от наследство от страна на жалбоподателя. Топлоснабдяването на имота не се преустановява със смъртта на наследодателя, с настъпването ѝ не се прекратяват и съществуващите облигационни правоотношения. Обстоятелството, че наследникът не е прехвърлил партидата на свое име, не представлява отказ от предоставяната услуга, тъй като тя следва имота и сградата – етажна собственост.

В този смисъл искането за заличаване и изтриване на всички лични данни на А. Л. М., както и на неговия баща, правилно е оставено без уважение от администратора на личните данни.

Съгласно чл. 12, § 1, § 2 и § 3 от Регламент /ЕС/ 2016/679 „администраторът предприема необходимите мерки за предоставяне на всякаква информация по членове 13 и 14 и на всякаква комуникация по

членове 15—22 и член 34, която се отнася до обработването, на субекта на данните в кратка, прозрачна, разбираема и лесно достъпна форма, на ясен и прост език, особено що се отнася до всяка информация, конкретно насочена към деца /.../. Администраторът съдейства за упражняването на правата на субекта на данните по членове 15—22 /.../. Администраторът предоставя на субекта на данни информацията относно действията, предприети във връзка с искане по членове 15—22, без ненужно забавяне и във всички случаи в срок от един месец от получаване на искането. При необходимост този срок може да бъде удължен с още два месеца, като се взема предвид сложността и броя на исканията. Администраторът информира субекта на данните за всяко такова удължаване в срок от един месец от получаване на искането, като посочва и причините за забавянето. /.../“.

Видно от гореизложените факти и правни изводи, администраторът на лични данни е предприел необходимите мерки за предоставяне на информацията на субекта на лични данни и осъществяване на комуникация с него в достъпна форма, на ясен и прост език, съдейства за упражняването на правата на субекта на личните данни, при това своевременно, без ненужно забавяне и в срок от един месец от получаването на искането. В отговора си дружеството е осигурило достъп до личните данни на жалбоподателя и неговия баща /т. 6.3 и т. 6.4 от заявлението/, но не и тези на майка му, които в действителност не обработва /т. 6.5 от заявлението/, дало е отговор на възражението и искането за заличаване на неговите лични данни и тези на баща му /т. 6 и т. 6.1 от заявлението/, доколкото липсата на данни на майка му, които да се обработват, изключва изтриването им /т. 6.2 от заявлението/. Не подлежи на изтриване или корекция информацията, която не съществува, в смисъла на понятието „лични данни“ по чл. 4, § 1 от Регламент /ЕС/ 2016/679. В този смисъл е отговорено и на част от искането по т. 6.7.

В останалата част относно забраната служителите на [фирма] да обработват, архивират, съхраняват личните данни на жалбоподателя, на неговите родители, подобно право за субекта на личните данни не е предоставено нито в Регламента, нито в ЗЗЛД. Отсъствието на подобно право предпоставя и липсата на корелативно нему задължение на администратора, при това нормативно установено, да изпълни така отправеното искане по т. 6.7.

Що се отнася до изразеното несъгласие да бъде извършено копиране на личните му данни вкл. и касаещите роднински връзки /т. 6.6 от заявлението/, дори и да се приеме, че то представлява отегляне на дадено предварително съгласие по смисъла на чл. 7, § 3 от Регламент /ЕС/

2016/679, се отчита законосъобразността на обработването, извършено преди това, както и дали изпълнението на даден договор, включително предоставянето на дадена услуга, е поставено в зависимост от съгласието за обработване на лични данни, което не е необходимо за изпълнението на този договор /чл. 7, § 4 от Регламент /ЕС/ 2016/679/. Липсата на съгласие за обработване на личните данни на субект за една или повече конкретни цели по чл. 6, § 1, б. „а“ от Регламент /ЕС/ 2016/679/ е без значение за законосъобразността на обработването на конкретните лични данни, когато е налице поне едно от условията на чл. 6, § 1 от Регламент /ЕС/ 2016/679/, а както се установи по-горе, такива са изрично посочените в чл. 6, § 1, б. „б“ /изпълнение на договор, по който субектът е страна/ и б. „е“.

В допълнение, следва да бъде посочено и прилагането на разпоредбата на чл. 6, § 1, б. „в“ от Регламент /ЕС/ 2016/679, съгласно която законосъобразно е обработването на лични данни, необходимо за спазването на законово задължение, което се прилага спрямо администратора, а именно – задълженията на дружеството при продажбата на топлинна енергия на клиентите на топлинна енергия за битови нужди съгласно Закона за енергетиката, Глава десета „Топлоснабдяване“, релевантния подзаконов нормативен акт - Наредба № 16-334 от 6 април 2007г. за топлоснабдяването /отменена понастоящем/, и приложимите Общи условия при продажба на топлинна енергия от [фирма] за територията на [населено място] /чл. 150, ал. 1 от ЗЕ/.

„В съдебното производство разпределянето на доказателствената тежест между страните е уредено в чл. 170, ал. 1 АПК. По силата на цитираната разпоредба административният орган и лицата, за които оспореният административен акт е благоприятен, трябва да установят съществуването на фактическите основания, посочени в него, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. Разпределението на „тежестта на доказване“ /onus probandi/ следва непосредствено от материалноправните норми. Те сочат както правнорелевантните факти, така и спрямо кои лица възникват техните правни последици. /.../. Следва да се отбележи, че тежестта за доказване не е задължение да се представят доказателства, а е въпрос за последиците от недоказването. Съдът основава изводите си за правно и доказателствено релевантните факти върху наличните доказателства, без значение дали те са представени от страната, която носи доказателствена тежест относно тези факти, или от противната страната. В тази връзка съобразно регламентацията в чл. 153 и сл. ГПК, респ. чл. 171, ал. 1 и ал. 2 АПК, и административният орган, и оспорващият могат да представят

доказателствата, с които разполагат за обосноваване на защитната си теза, стига те да са относими и допустими“ /Тълкувателно решение № 3 от 29.03.2021 г. по тълк. дело № 1/2019 г., ОСС на ВАС, I и II колегия/. В резултат от дадените от съда указания административният орган е успял да докаже по безпротиворечив начин, както извода за недопустимост на жалбата на А. М. в определена нейна част, така и за неоснователност в останалата ѝ, а жалбоподателят не е успял да опровергае горното, вкл. и да докаже, че в действителност е налице незаконосъобразно обработване на личните данни или са нарушени негови права във връзка с обработените му лични данни.

В заключение, жалбата срещу *Решение № ППН-01-1774/2019 от 01.04.2021г.* на Комисията за защита на личните данни следва да бъде отхвърлена като неоснователна, тъй като не се констатира нито едно от основанията по чл.146 АПК за незаконосъобразност на този акт.

С оглед изхода от спора, на основание чл. 143, ал. 3-4 АПК във връзка с чл. 144 АПК във връзка с чл. 78, ал. 8 ГПК във връзка с чл. 37 ЗПП и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ в полза на ответника и на заинтересованата страна следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, всяко в минимален размер на 100.00 /сто/ лева. При това възражението на жалбоподателя за прекомерност на юрисконсултското възнаграждение на процесуалния представител на [фирма] следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, *Административен съд София-град*, II-ро отделение, 22-и състав,

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Л. М. срещу *Решение № ППН-01-1774/2019 от 01.04.2021г.* на Комисията за защита на личните данни.

ОСЪЖДА А. Л. М. ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], ет.1, ап.1 да заплати на Комисията за защита на личните данни с адрес: [населено място], [улица] сумата в размер от 100.00 /сто/ лева на основание чл.143 ал.3 от АПК.

ОСЪЖДА А. Л. М. ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], ет.1, ап.1 да заплати на [фирма], с ЕИК[ЕИК] и със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] сумата в размер от 100.00 /сто/ лева на основание чл.143 ал.4 от АПК.

РЕШЕНИЕТО в частта, с която съдът се произнасяне по законосъобразността на Решение № ППН-01-1774/2019 от 01.04.2021г. на Комисията за защита на личните данни /т. 2/, може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд на Република България.

РЕШЕНИЕТО, в частта с характер на определение по чл. 200, ал. 1 АПК, с която съдът се произнасяне по законосъобразността на Решение № ППН-01-1774/2019 от 01.04.2021г. на Комисията за защита на личните данни /т. 1/, подлежи на обжалване от страните, участващи в административното производство, с частна жалба в 7 - дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд на Република България по реда на чл. 200, ал. 2 АПК.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 138, ал. 3 във връзка с чл. 137 от АПК.

Съдия: